

Men naturligvis staar det mig klart, at den første Betingelse for at komme ud af den moralske Dekadence og ud af de derangerede politiske og økonomiske Forhold, vi ere inde i, er den, at vi mere og mere faa Forstaaelsen af den Hensynsfuldhed, vi skyldte hverandre. Det har jo tit og mange Gange mere drejet sig om Angreb paa Partierne end om selve Sagerne, og jeg mener, Tidspunktet maa være kommet, hvor det maa være klart for enhver tænkende, fornuftigt seende Mand, enten vi nu ere mere eller mindre konservative, at alle vi, der arbejde paa den nuværende Samfundsordens og den nuværende Statsforfatnings Grund, have og maa have eet fælles Formaal, og det vilde glæde mig, om man nu kunde faa Forstaaelsen heraf, at det ikke skal blive for sent, thi saa er det Nationens egen Skyld, og saa fortjene vi ikke at leve.

Før jeg henvender mig direkte til de forskellige ærede Ministre, vil jeg gerne rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Jeg beklager, han ikke er til Stede, men jeg kan i hvert Fald ikke vente med det, jeg har at sige, enten han er her i Bygningen eller ej. Medens denne Mand ellers plejer at ville have Ord for at være en logisk Mand paa alle Omraader, finder jeg, at hans Logik svigtede ham paa forskellige Punkter, den Dag vi havde Adressedebatten her i Tinget. Han sagde blandt andet til Venstre-reformpartiet: Skab et Ministerium bestaaende af 8 Gaardmænd og Husmænd, det skulle vi Socialdemokrater støtte! Nu vil jeg spørge, om der er megen Logik i at sige dette, naar det ærede Medlem omtrent i samme Aandedræt rettede et megethaanende Angreb paa den Mand, han forud havde nævnt som den første Husmand, der er kommen til at sidde paa en Ministertaburet? Det er ikke min Sag at tage den højtærede Landbrugsminister i Forsvar, og mulig udæskede denne selv til et haanende Angreb. Jeg mener kun, at naar man det ene Øjeblik siger, at man vil støtte et Ministerium af Gaardmænd og Husmænd, har man ikke Lov til i næste Øjeblik at bruge en saadan Haan.

Jeg tror nu ikke saa meget paa — det siger jeg aabent og ærligt —, at Socialdemokraterne ville støtte ret mange Ministerier paa den Maade, jeg ønsker, før de faa et Ministerium, udgaaet af det Parti, som vil en anden Samfundsordning end den, vi arbejde og bygge paa. Jeg tror ikke, det bliver den Støtte, jeg mener, et Mini-

sterium skal have, og skal det vente saa længe med den rigtige Støtte, siger jeg for mit Vedkommende: Gud give, det maa være meget, meget længe!

Det ærede Medlem fremsatte en anden Udtalelse, som ogsaa synes mig blottet for Logik. Han sagde nemlig til Reformpartiet: Sammenkald et stort Reformpartimøde for hele Landet, bestaaende af Gaardmænd og Husmænd, men ikke af Redaktører, Skolelærere og Journalister. Det er ikke logisk, thi i samme Øjeblik, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds siger det, maa han erkende, at næsten alle hans Partis Repræsentanter her ere Journalister og Redaktører, og ganske vist er der kun een Lærer, men der kommer maaske flere. Jeg mener ikke, man med Rette kan kritisere et Parti, fordi det tager disse Mænd i sin Midte, naar ens eget Parti næsten udelukkende er sammensat af Rigsdagsmænd af de nævnte Klasser. Paa samme Maade synes jeg, det er meningsløst at beklage sig over, at Højre har støttet Albertis Valg i Køge, og at Venstre og Højre gaa sammen til Valg andre Steder, naar det Parti, som det ærede Medlem repræsenterer, i mange Aar har været i intim Alliance med det Parti, han nu haaner og skælder ud. Det er endnu mindre korrekt, naar hans eget Parti samme Dag, som han udtaler dette, i Jylland stemmer til Lands tinget paa en Mand, som ikke alene ikke er Socialdemokrat, men endogsaa er god Forsvarsven, og i dette Partis Øjne er det jo noget af det værste at ville være med til at værge og forsvare sit Land.

Paa samme Maade er det ærede Medlem ulogisk, naar han her taler paa Arbejderklassens Vegne. Jeg har aldrig forstaaet, hvad det ærede Medlem mener dermed. Han staar som Repræsentant for Socialdemokratiet, men hvis man mener, at Socialdemokratiet er det eneste arbejdende Parti her i Landet, saa tager man ganske overordentlig fejl. Vi tilhøre sikkert og vist baade indenfor Venstre og Højre og baade i Byerne og paa Landet et lige saa stort og meget arbejdende Parti som de Herrer Socialdemokrater, og disse kunne ikke ene og alene tilrane sig Æren af at være et arbejdende Parti. Jeg kan ikke lade det gaa upaatalt hen, idet jeg mener, at vi alle have samme Ret til at tale paa den arbejdende Klasses Vegne — undtagen netop de, som klippe Kuponer, og de ere saa faa her i Landet, at de ikke kunne blive repræsenterede af en eneste Rigsdagsmand. Dette har jeg villet sige til det ærede Medlem. Jeg beklager, at han ikke er til Stede, men jeg